

Lăpuște, în acest, caz, nu se poate spune că a reușit un succes.

Mă feresc să spun că este direct un eșec pentru că acesta ar putea fi enunțat doar în fața unui public adevărat, nu în urma unei vizionări speciale. Cred că spectacolul înglobează premisele unei nereușite. În final, dar nu în cele din urmă, este de admirat curajul Teatrului din Turda (director Mircea Ioan Casimcea) care a acceptat un asemenea experiment într-un oraș cu public restrâns și nepotrivit unor astfel de încercări. Meritoriu este și efortul de a sărbători 50 de ani de teatru la Turda, cu puțin timp în urmă, printr-un repertoriu dificil: *Neînțelegerea* de Albert Camus, *Hăul* de Cristian Palustran, *Chirița în provincie* de Vasile Alcsandri și ultima premieră despre care am vorbit mai sus.

În concluzie, nici actorii, nici publicul și nici echipa de realizatori nu trebuiau să se supună la încercările unui asemenea experiment.

Gânduri bune pentru Iosif Herțea care a semnat muzica și Mălina Andrei, autoarea mișcării scenice. Totuși, *cui prodes?*

Doi critici – un spectacol

Irina Ionescu

Imagini comentate

Spectacolul *Ursul și Puck – Robin băiat bun* prezentat de Teatrul de Stat Turda în stagiunea jubiliară 1998-1999, pornește de la un scenariu original al regizoarei Rodica Lăpuște, care intersectează proza cehoviană (cunoscută pentru tratarea în registru realist-psihologic a subiectelor alese)

cu fragmente din monoloagele lui Puck, celebrul personaj shakespearian. Rodica Lăpuște vede în Puck o prezență mai mult decât necesară pentru înțelegerea relațiilor și schimbărilor bruște de atitudine ale celor două nehotărâte și năzuroase personaje principale ale povestirii *Ursul*, pe care Cehov le-a lăsat să se prezinte singure, fără să se gândească vreodată că ele ar avea nevoie de intervenții miraculoase care să le explice comportamentul. Puck și flautul său fermecat, ce poate struni ritmul bătăilor inimii, subliniază, prin voința regizoarei și "zadarnicele chinuri ale dragostei", egalitatea în drepturi în materie de iubire, existența unei forțe invizibile care manevrează după bunul său plac vorbele și pozițiile celor "hipnotizați". Decupajul textului nu este întotdeauna coerent, alternanța permanentă a prozei cu versul devine și ea supărătoare. Propunerea regizorală a Rodicăi Lăpuște este îmbogățită grație unor fragmente reușite de music-hall în care coregrafia aparține Mălinei Andrei, iar muzica lui Iosif Herțea. Stelian Roșian, interpretul lui Puck, este tentat să acorde mai multă atenție mișcării scenice decât nuanțării versurilor. Doina Șoproni (interpreta singurului personaj feminin din spectacol) este și senzuală ca o curtezană asiatică, dar și vulgar-stângace în momentele în care exagerează și ironizează feminitatea propriului personaj. Radu Botar se (com)place în repetarea unor gesturi mereu cu dublu înțeles menite să caracterizeze "simplitatea" moșicului Smirnov. Pentru că introducerea și încheierea spectacolului sunt gândite simetric și pentru că sunt realizate cu ajutorul aceluiași neobosit Puck, montarea Rodicăi Lăpuște impune ca termen de comparație imaginea unei cărți cu

multe ilustrații, pe marginea cărora există din când în când, sub forma versurilor shakesperiene și câteva explicații.

Teatrul de Stat Turda – *Ursul și Puck – Robin băiat bun* după Cehov și Shakespeare. Regia: Rodica Lăpuște. Scenografia: Călin Anton. Muzica: Iosif Herțea. Mișcarea scenică: Mălina Andrei. Distribuția: Doina Șoproni, Radu Botar, Giunuc Crișan, Stelian Roșian. Data premierei: 30 octombrie 1998.

Cărți,
caiete,
reviste
de
teatru